

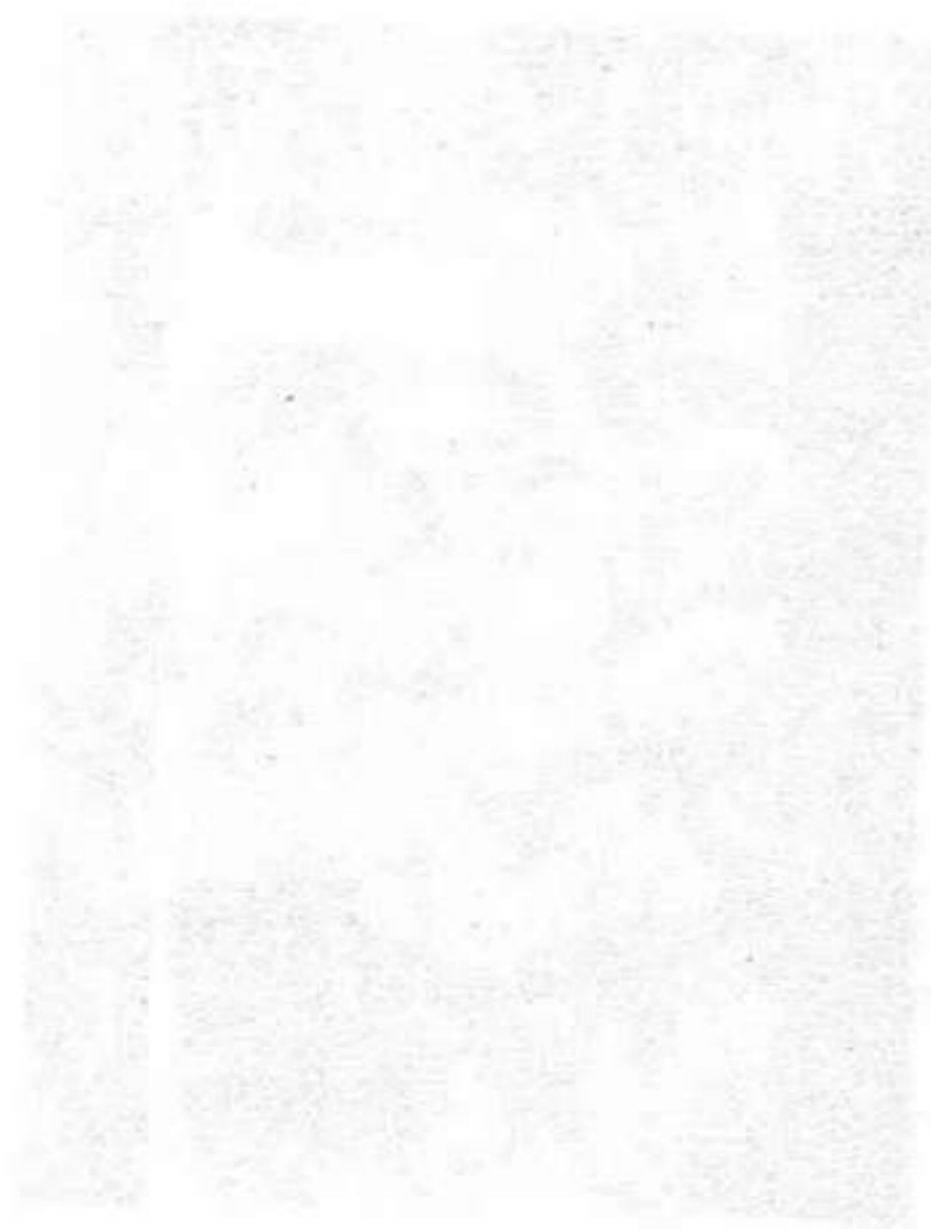
MAP CONFIDANCA EN NIXON

Abdell

TREBALL

anos : 1973 - 1974 - 1975

MINISTERIO
DE CULTURA



TRIBUNAL

1975 - 1974 - 1973

MINISTERIO
DE CULTURA



v
t
m
L
t
a
n
e
n
n
n
p
d
m
i
L
sp
dv
je
ab
i
ls

Vietnam CAP CONFIANÇA EN NIXON!

ULTIMA HORA

Acord d'alt el foc a Vietnam

el moment d'imprimir aquest número de TREBALL, arriba l'esperançadora notícia de l'acord d'alt el foc a Vietnam, que deu firmar-se el dia 27. Aquest acord és una gran i merescuda victòria del heroic poble vietnamès i de la solidaritat internacional, contra l'imperialisme nordamericà i les ves titelles de Saigón.

Això, solsament és el primer pas cap a la pau, puig no es pot descartar, que alguns imperialistes muntin tota mena de provocacions i de crims, per tal de justificar el no traure la seva urpa del sud-est asiàtic. Per això, com diem en l'editorial: Mantenim ben alta la guàrdia! Molem la solidaritat activa amb l'heroic poble vietnamès!

CONFIANÇA EN NIXON!

EDITORIAL

ES últimes notícies de suspensió dels bombardeigs sobre tot el Vietnam del Nord i bons auguris de pau d'altres fonts informatives no són suficients encara per combatre l'esglai d'horror i de indignació que han sentit els homes i dones del món amb un mínim de sentiments humans davant el bruscat desfermament de tan pesat destructor de mitjans de desembre. Només en l'espai de 3 dies s'abatien sobre objectius civils de la zona de Hanoi-Haifong l'equivalent de la bomba atòmica d'Hirosima, provocant novament la mort, la destrucció i tota mena de sofriments.

L'agressió va resultar tan brutada i irritant, després de l'acord anunciat pocs dies abans, que va arrencar immediatament expressions d'indignació i còlera arreu del món. Per una altra vegada, el cap d'estat dels Estats Units, el president Nixon, condemnava l'atac amb vigor digne d'elogi, tot comparant Vietnam amb Guernica, Stamboul i Lidice, i l'imperialisme yanqui amb la barbàrie nazi.

L'atac va topar amb un fet esperat: la defensa antiaèria del Vietnam, equipada amb míssils soviètics "Sam 2", va abatre 81 avions entre el 27 i el 30 de desembre, 35 dels quals eren bombarders B-52. La

pràctica impunitat amb la qual fins ara aquestes superfortales des duïen a terme llurs incursions de terror i de mort s'ha acabat. És del tot justificat de parlar de desfeta militar nordamericana en aquest cas. Malgrat el terrorisme massiu i salvatge, l'heroica i admirable determinació del poble vietnamès no és doblegada. Els dispositius militars de defensa són constantment perfeccionats i la moral de resistència és reforçada, perquè el poble de Vietnam s'ha educat des de fa temps en la idea que cal no posar cap confiança en l'enemic imperialista, que cal comptar sobre tot amb les pròpies forces i amb la decisió de guanyar, encara que la lluita sigui llarga, perquè la causa és una causa justa.

¿I l'entestament de Nixon? ¿Com explicar la follia exterminadora d'aquest delinqüent megalomaniac i dels seus estratègies del Pentàgon? Darrera de la història genocida hi ha, naturalment, l'afany de negoci del gran capital, engendrat per un sistema per al qual val més un gram d'or que la sang de tot un poble. I hi ha igualment el depravat orgull racial i nacional d'una classe explotadora que ha assumit de la manera més inhumana, egoista i destructora els valors d'aquest sistema, i que no vol sofrir la primera derrota político-militar de la seva història de mans d'un poble petit i de raça

proletaris de tots els països: uni-vos!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 359

Barcelona, 24 de gener de 1973

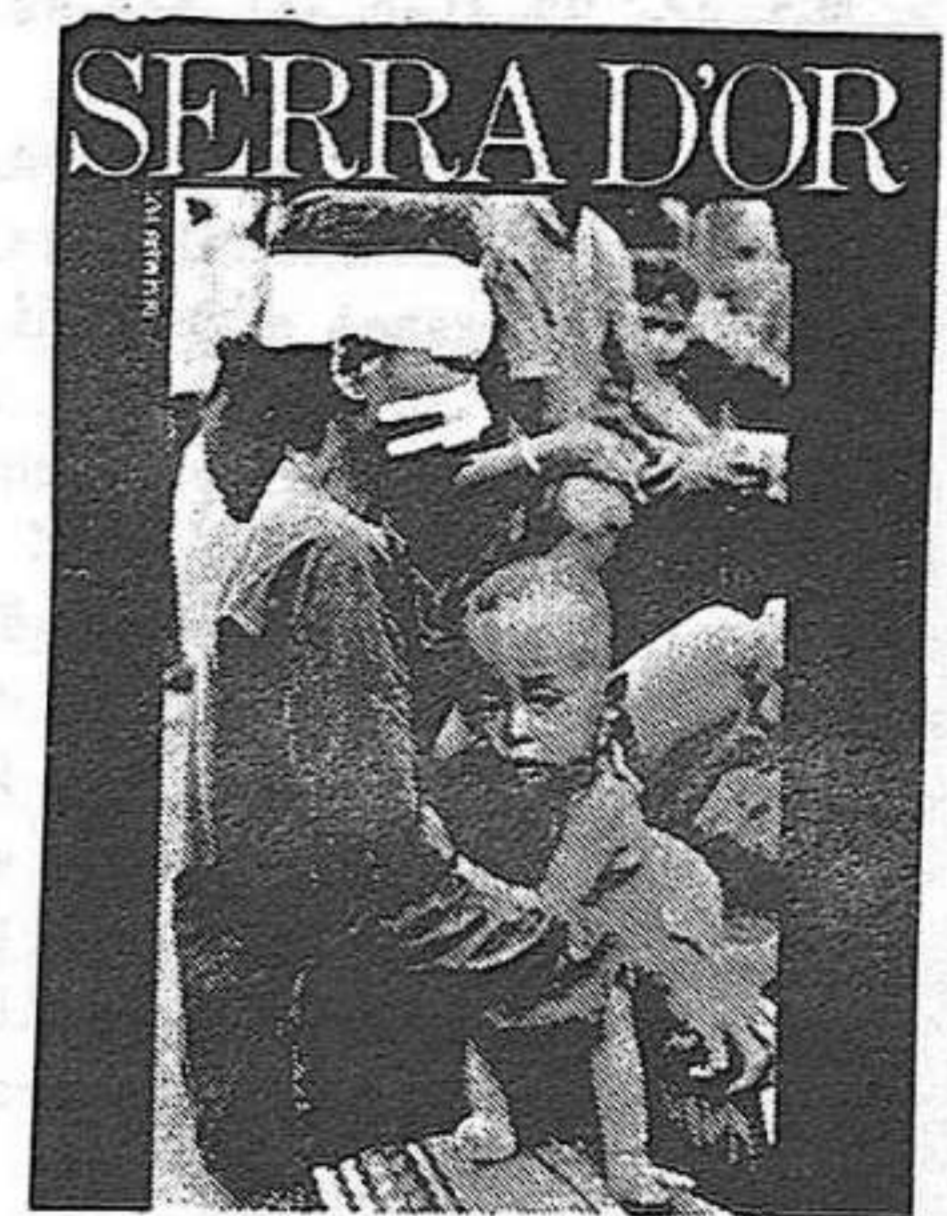
Preu: 5 ptes.

"inferior".

Però l'imperialisme nordamericà, malgrat la tossuderia de Nixon, ha estat vençut en tots els terrenys. Tot el que retarda la pau definitiva no és sinó destrucció estèril i absurda. I precisament perquè al Vietnam la més poderosa maquinària de guerra del capitalisme s'enfronta amb un poble que té com a arma principal la determinació de lluitar per una causa justa, la causa de la llibertat, de la justícia, de la pau i la independència nacional, per això la lluita del Vietnam és avui la primera trinxera del combat revolucionari al món, i la solidaritat amb ella la pedra de toc de l'internacionalisme proletari, la pedra de toc de la simple honestat.

¿QUE podem fer nosaltres des de Catalunya? Algunes coses estan en marxa: venda de targetes, exhibició de murals i altres procediments per recollir diners; l'acció del 4 de gener contra l'Institut d'Estudis Americans; el gest dels treballadors d'Aiscondel de regalar al Vietnam la cistella de Nadal oferta per l'empresa, etc. Segueix endavant la campanya "UN HOSPITAL PER AL VIETNAM". Però podem fer i hem de fer moltes més coses. En el nostre poble hi ha una gran simpatia per la causa vietnameses; només cal trobar la manera per tal que aquesta simpatia pugui expressar-se de forma políticament eficaç. ¿Hem desplegat suficient imaginació i audàcia per aconseguir-ho?

La solidaritat amb Vietnam no és un simple fet moral: és un fet polític. Contribueix a aïllar l'imperialisme i a unir les forces de la democràcia, la pau i el progrés. És un combat que cal lliurar principalment a nivell de masses, amb aturs als llocs d'estudi i de treball, cartes, manifestacions; recollint ajut econòmic; contrarestant les mentides i la desinformació de la TV i la premsa. La marxa enrera que ha donat Nixon no ha de frenar les accions; l'experiència prova que no és possible de tenir cap fe en les promeses imperialistes. Les declaracions del secretari adjunt de Defensa dels EE.UU., Clements, amenaçant amb les armes atòmiques són, malgrat el desmentiment oficial posterior, una mostra del clima que impera a les altes esferes. Per això hem de mantenir alta la guàrdia per impedir noves matances: CAP CONFIANÇA EN LA PARAULA DE NIXON!



Portada de Nadal de la revista catòlica

**Llibertat per a Camacho i
els seus companys!**

La repressió, feblesa del règim

Mentre es prepara el procés de CAMACHO i els seus companys, que el règim prepara com escarment exemplar de tots els treballadors, la repressió no cedeix. No hi ha dubte que la repressió és una força de la dictadura; però alhora n'és expressió de feblesa, manifestada sobretot en la forma i en el grau com s'utilitza.

L'enduriment repressiu d'aquests darrers temps va acompanyat d'un eixamplament de la repressió, que afecta progressivament a més sectors del poble. Tot plegat significa que el règim necessita, per fer front a la força que se li oposa i el combat, emprar més violència, més coacció i estendre-la a més gent; extrepar la utilització de l'arma repressiva, la qual cosa vol dir que se li va tornant més i més ineficaz. Al mateix temps, l'extensió repressiva li crea nous enemics en els més variats sectors.

La batalla contra la repressió és transcendental. Cal accentuar la pèrdua d'eficàcia de l'arma del règim, esmussar-la cada dia més, deturar-la i vèncer-la. La campanya per l'amnistia, ho repetim una vegada més, ha d'atènyer un nivell i una potència molt més grans, en consonància amb la unanimitat d'aquesta exigència nacional. Aquest combat és decisiu en el camí cap a la llibertat.

Hem d'exigir la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats. Hem d'impedir els actes de repressió. Hem de lluitar per la supressió de les jurisdiccions especials i de la brigada social. Quan es demanen tres penes de mort en el consell de guerra contra els acusats de l'assalt al consolat francès de Saragossa, hem de recordar la necessitat de lluitar per l'abolició de la pena de mort.

Pel dia 22 d'aquest mes està fixat un altre consell de guerra, el que jutjarà -si d'això se'n pot dir jutjar- el segrestament de l'industrial Zabala, fet ocorregut l'any passat a Euskadi. Es demanen fins a 25 anys de presó. El nostre desacord amb mètodes de lluita com l'esmentat segrestament o l'agressió al consolat francès no ens priva, conseqüents amb les nostres posicions, de cridar a impedir aquests consells de guerra i l'aplicació de penes de mort i d'acusar el règim feixista com a font de tota violència.

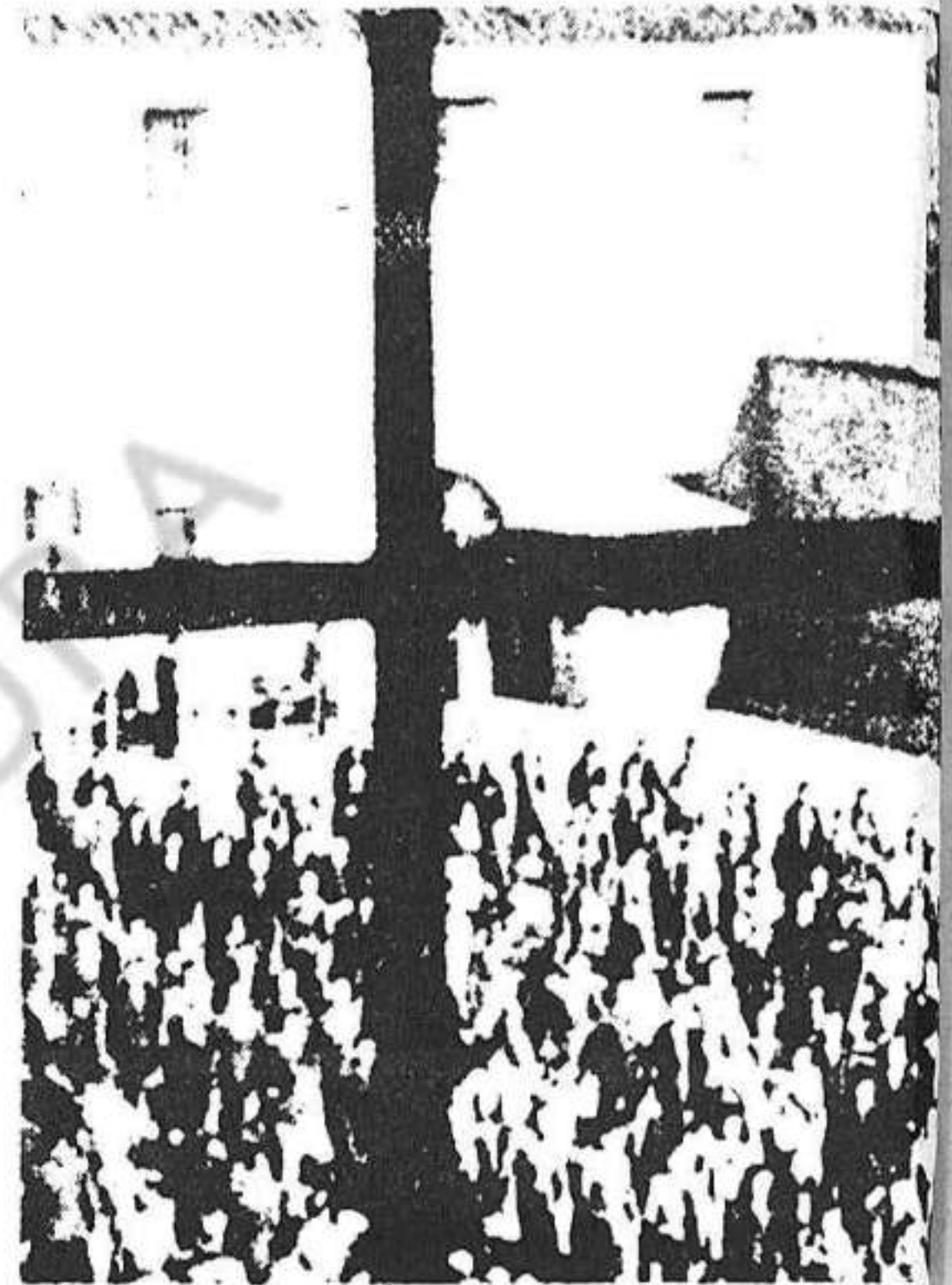
El règim desferma especialment la seva ràbia contra els treballadors. La classe obrera és allò que li fa més por. Les peticions del fiscal del T.O.P. per a 23 treballadors de El Ferrol, per la gran vaga de març de l'any passat, arriben fins

a 17 anys per a Rafael Pillado, 15 per a Amor Deus, 14 per a Josep Rioboo. Paral·lelament es segueix una causa militar per aquells mateixos fets. Hem d'imposar l'anul·lació d'aquests processos com hem d'imposar -i és la batalla més important que tenim plantejada en aquests moments- l'anul·lació de l'arbitrari procés incoat a CAMACHO i 9 altres dirigents de la classe obrera espanyola. La campanya en marxa es va estenent i dona resultats. Es recullen per tot Catalunya signatures en el document suscrist per enllaços i jurats i aquest document ha estat ja recolzat per alguns centres socials de barri. Les Unions de Tècnics i Treballadors del Baix Llobregat s'han reunit, han pres posició oficial contra aquest procés i han acordat dirigir un escrit al T.O.P. en el qual exigeixen l'anul·lació del procés. Aquesta exigència va prenent cos a Catalunya; però és necessari anar molt més lluny i més de pressa perquè els altres, que també aprenen de l'experiència, -i Burgos l'any 1970 en fou una força alligadora- tenen pressa per fer el judici a fi d'evitar la mobilització capaç de

frustrar els seus propòsits. Es parlava proper mes de febrer; però encara no és ésser que fos més aviat.

La condemna de Camacho i els seus companys podria esdevenir una victòria al règim, cal dir-ho. Al contrari, alliberació dels deu sindicalistes constituir un triomf no solament de la classe obrera, sinó també de tots els antifranquistes, de tots els que demanem un canvi democràtic. El procés als dirigents obrers és el procés als líders de les llibertats sindicals i polítiques que la gran majoria del nostre poble vol i necessita.

Hem d'aconseguir, amb aquesta majoria, vencer la repressió!



Presó de dones d'Alcalá

Vaga de la fam de les preses polítiques

Des del 9 de gener les preses polítiques de la Presó d'Alcalá de Henares són cel·les de càstig i duen a terme una vaga de la fam.

L'incident va sorgir degut a les dures condicions de règim interior a les quals són sotmeses. Es la cinquena vaga de la fam que duen a terme des de 1970. I l'objectiu és la llibertat en el termini d'un mes i mig. El seu estat de salut inspira serioses inquietuds. Quan el dia 9 es produí el càstig a 3 preses polítiques de les 25 que són tancades, les restants companyes es van concentrar al pati i van exigir l'anul·lació del càstig. A última hora de la tarda van entrar al pati de la presó més de 50 funcionaris arribats des d'altres presons i van maltractar salvatgement les preses amb porres; totes van ser tancades en cel·les de càstig. En aquell moment van començar la vaga de la fam.

També aquests dies han estat tancats en cel·les de càstig RAMON LLORCA i JIM HINOJOSA, presos polítics a Sòria, pel fet d'haver manifestat per escrit la protesta davant les condicions de dura repressió existent en aquesta presó. D'altres preses polítiques de Segovia arribaven aquesta setmana notícies d'una greu situació dels presos polítics, entre els quals figura GARCIA SOLÉ; se n'ha fet eco el bisbe de Segovia.

Els advocats troben serioses dificultats per visitar els presos i les preses polítiques, sobre tot quan són a cel·les de càstig. Els advocats de les preses d'Alcalá, per exemple, no han obtingut autorització per visitar-les.

La situació de les presons franquistes, la duresa de les condemnes que imposen els Consells de Guerra i el TOP, les monstruoses peticions fiscals per als presos de El Ferrol, per a Camacho i els seus companys, l'escalada repressiva de la dictadura acorralada i atemorida de tot i de tots, exigeix una resposta massiva que imposi el respecte als presos polítics, que posi terme als tribunals i lleis d'excepció, que imposi l'AMISTIA per als presos i exiliats polítics.

Fora la policia de la Ciutat Sanitària!

La lluita dels treballadors de la Sanitat



A Ciutat Sanitària de la Vall d'Hebron, a Barcelona, és un centre amb més de 4.000 treballadors, un dels més grans d'Espanya i el més gran de Catalunya. Juntament amb el paper de monopoli que juga la Seguretat Social, fa de la Residència un possible centre dirigit de la lluita dels sanitaris de Barcelona i també dels prop de 80.000 empleats de la Seguretat Social a tot Espanya. I els companys de la Residència han sabut ar a aquest paper dirigent perquè la lluita ha estat un exemple de massivitat, de maduresa política, de combativitat. Han mostrat com avui és possible entendre les lluites, i com cal fer-ho.

De massivitat perquè no han estat unes atguardes o un sol estament els qui s'oposant en lluita, sinó que al voltant de les reivindicacions comunes han lluitat infermeres, auxiliars, administratius, plazzers, personal de cuina, celadors, planzadores i planzadores, etc. Els metges, s'han anat sota la forma d'un concurs per aconseguir el proveïment definitiu de les places, i al llarg del fet que llur procedència i acció responen més a vells records de medicina liberal que al seu actual estat d'assalariats, s'han solidaritzat amb molts casos i amb formes de lluita pròpies amb el restant personal contra la repressió que actualment s'abat sobre la Residència.

La maduresa política per molts motius. Els companys de la Residència han sabut guanyar en la seva lluita les assemblees de pavellons amb la signatura d'un document reivindicatiu per la quasi totalitat de les infermeres, amb el boicot als treballadors, les "segudes", els aturs parcials, l'assemblea general. Han sabut, en el curs de l'assemblea general, l'importància de fixar un termini a l'Institut Nacional de Previsió, termini del qual han continuat les lluites i aquestes han estat explicades als treballadors sanitaris d'altres centres de Barcelona de tot Catalunya, de tot Espanya. És clar que els treballadors de la Resi-

dència han après molt de les últimes lluites, i han millorat la seva capacitat de lluita i de negociació, d'organització i d'extensió. Han començat adoptant les mateixes formes que la classe obrera: les assemblees, la vaga. Això no obstant, les vacil·lacions en l'aprofitament dels càrrecs sindicals (la majoria van dimitir durant els primers dies de lluita) ha tingut efectes negatius, perquè han desdenyat un terreny de lluita que en l'actual situació d'ocupació policíaca hagués estat encara més important que al moment de començar la lluita.

La imposició de l'assemblea general ha estat una de les victòries més importants; a l'assemblea han sorgit centenars de nous dirigents, s'hi ha demostrat capacitat de negociació, s'hi va arribar a uns acords que l'INP va trencar. L'INP, en efecte, va fer citar per la policia diverses infermeres (però sense gosar detenir-les), va enviar centenars de policies de paisà de la Brigada Social i d'altres cossos (només de la caserna de la Guàrdia Civil de la Barceloneta n'hi havia 40 de paisà i amb arma) per tal d'impedir les assemblees, ha nomenat un jutge instructor que actua permanentment a la Ciutat Sanitària, expedientant i acomiadant, i ha militaritzat la Ciutat Sanitària. A l'entrada i a la sortida dels diferents pavellons els treballadors són controlats i han de presentar una tarja amb segell de la policia. Per obtenir una anàlisi, per traslladar un malalt, per anar a buscar un resultat a un altre pavelló, cal demanar permís de la policia. És una autèntica ocupació armada.



Per què tanta repressió? Els treballadors de la Residència poden jugar i jugar un paper dirigent. Immediatament després de posat el termini a l'INP, sorgeixen lluites pertot arreu, que cristal·litzen a primers de gener. Es presenten reivindicacions semblants a Sant Pau, on el personal es posa braçalets negres i fa "segudes" per les reivindicacions pròpies i en solidaritat amb la Residència; al Clínic es fan aturs parcials amb els mateixos objectius; els metges interns i residents de la Creu Roja obtenen substanciosos augmentos de sous només amb un dia de vaga; a l'Institut Mental es reorganitza la lluita sobre una base més unitària i en solidaritat amb la Residència; a l'ambulatori de Santa Coloma hi ha accions dels sanitaris i dels assegurats; a la Mútua Asepeyo

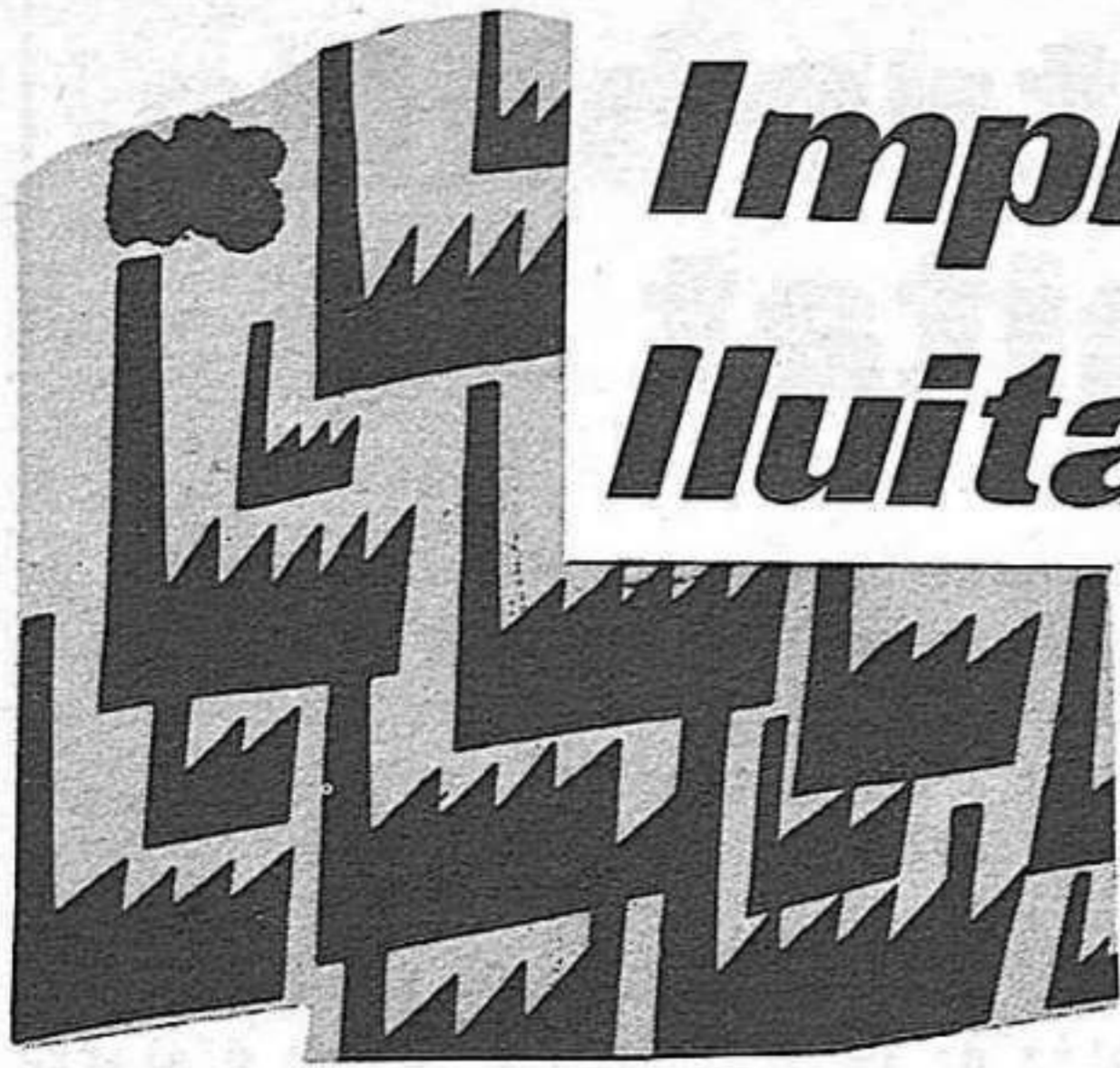
hi ha assemblees per obtenir augmentos de sou; a Sabadell i Terrassa es produeixen diferents accions per les reivindicacions pròpies i en solidaritat amb la Residència; a València, Saragossa, Madrid, Sevilla, Gijón, etc., hi ha accions de solidaritat. I, el que és més important, els malalts de la Residència, com en d'altres ocasions, firmen documents de solidaritat que desmenteixen la calumniosa nota que l'INP va publicar a la premsa i posen de manifest la identitat d'objectius entre els treballadors sanitaris i els beneficiaris de la Seguretat Social.

Contràriament al que diu l'esmentada nota de l'INP, no són els treballadors sanitaris els causants de la situació de desordre en què es troba la Residència, sinó la policia i l'INP amb la seva política repressiva, que ha provocat acomiadaments i suspensions de feina i de sou (més de 62 fins les últimes notícies, però en constant creixement) i un clima d'inquietud i d'absentisme que repercuteix negativament sobre l'assistència als malalts.

Les lluites actuals de la sanitat a Barcelona, més enllà de la seva vessant laboral concreta, posen en qüestió tota la política del règim, tant pel que fa a la seva essència repressiva, que s'ha desenvolupat amb una ferocitat inaudita sobre la Ciutat Sanitària, com pel que fa a les escandaloses insuficiències de tots ordres que pateix la Sanitat i la Seguretat Social i que surten a la llum arran de qualsevol conflicte.

La defensa del personal represaliat i l'exigència de retirada de la policia de la Ciutat Sanitària de Barcelona és avui un deure de tots els treballadors de la Sanitat, de la classe obrera i de totes les forces populars.





Impressionant lluita solidària

BAIX LLOBREGAT

DES de fa més de dos mesos els treballadors del BAIX LLOBREGAT sostenen una lluita ferma i abnegada en defensa dels seus interessos de classe.

A nombroses fàbriques de la comarca els obrers van presentar llurs plataformes reivindicatives per la discussió dels convenis, i davant la posició dilatòria de les empreses van haver de reforçar les peticions amb accions de diverses menes, que van fer retrocedir molts empresaris.

En d'altres empreses, especialment CORBERÓ i TORNILLERIA MATA, la patronal no sols ha seguit refusant les reivindicacions, sinó que ha passat a les sancions, provocant una escalada de magnífiques lluites en les quals s'ha posat dempeus tota la classe obrera del Baix Llobregat.

La detenció, a mitjans de desembre, de CLAUDIO PÉREZ, vicepresident de la U.T. i T. del Metall de Cornellà, denunciat per l'empresa T.MATA, va provocar la resposta immediata dels obrers de Cornellà i comarca: Claudio Pérez fou posat desseguida en llibertat i readmés en el seu càrrec de jurat i en el seu lloc de treball.

Aprofitant les festes de Nadal, la CORBERÓ va sancionar 8 treballadors i la MATA, que havia declarat el lock-out, va enviar cartes als treballadors per reincorporar-se al treball mantenint l'acomiadament de 50.

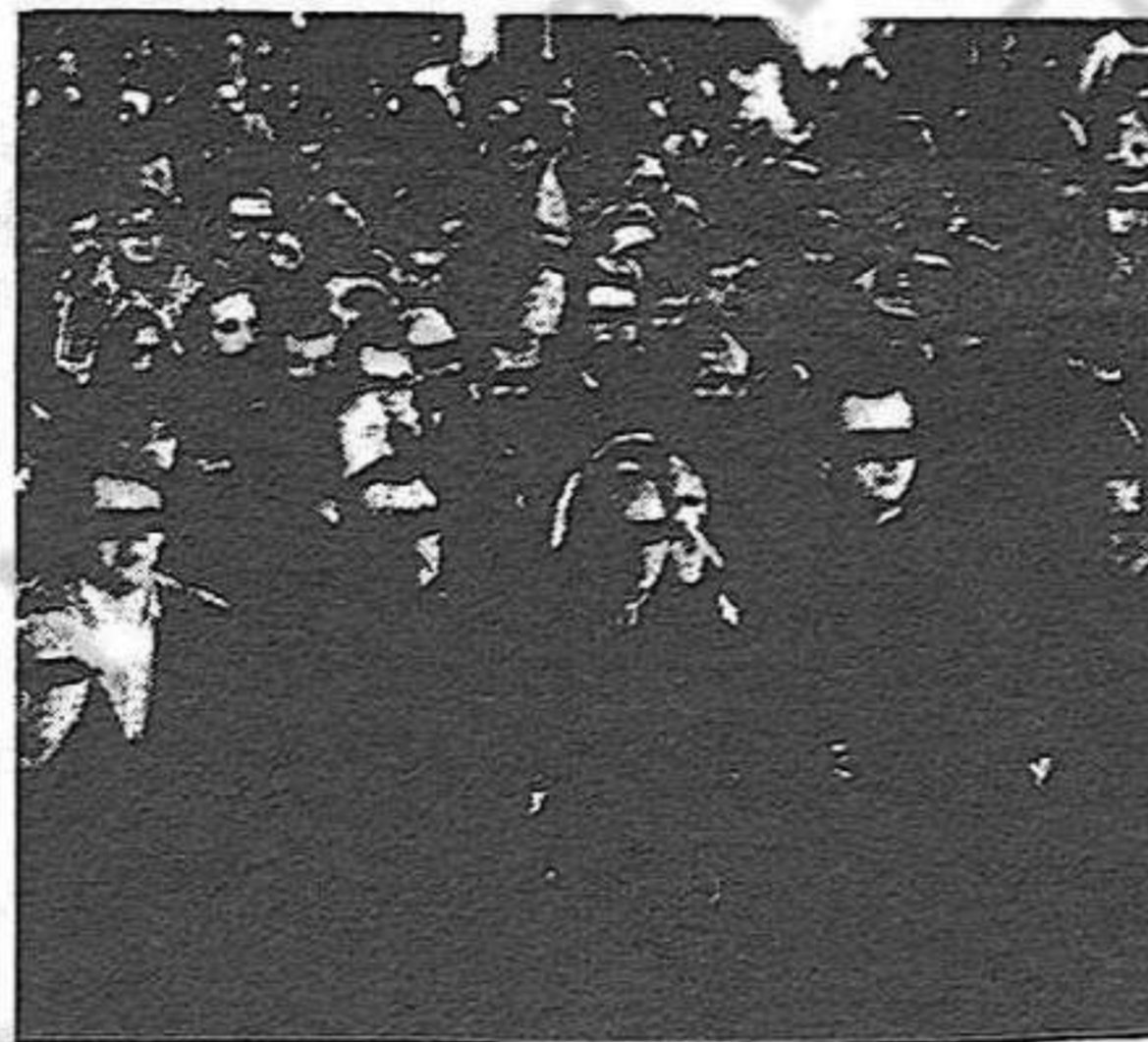
Però la resposta dels treballadors de les dues empreses va ser unànim: O TOTS O NINGÚ! Els de T. MATA denunciaren l'empresa a Magistratura, i els de CORBERÓ van a la vaga total des del 9 de gener després de l'acomiadament de 8 treballadors.

El 10 de gener més de 1.000 treballadors -homes i dones- de CORBERÓ es manifesten a Cornellà i St. Joan d'Espí, van a la porta de les empreses, expliquen als

treballadors i a la població el cas i demanen solidaritat.

Els dies 11 i 13 segueixen les assemblees, que reafirmen la voluntat massiva de NO ACCEPTAR CAP ACOMIADAMENT NI CAP INVITACIO A ENTRAR. A d'altres empreses hi ha assemblees, aturs parcials, recollida de diners per als vaguistes de CORBERÓ i TORNILLERIA MATA.

El 16 hi ha el judici de T. MATA a Magistratura, al qual assisteixen més de 500 treballadors del Baix Llobregat i molts altres d'altres llocs, de tal manera que la Magistratura va haver d'habilitar una sala més gran.



El mateix dia els obrers de la comarca són cridats a concentrar-se a Sindicats; n'hi van un miler, els quals es reuneixen al bar i passadissos. Durant una hora s'informa del judici i es decideix un atur coordinat per a l'endemà dimecres 17. A la sortida els obrers es manifesten ocupant la carretera. La Guàrdia Civil ataca els manifestants per sorpresa llençant-se

contra ells amb els jeeps. Un grup de 600 arriba fins al centre de Cornellà manifesta la seva solidaritat amb els obrers de T. MATA i CORBERÓ. Els res van intentar manifestar-se a la part de Cornellà i foren de nou brutalment agredits per la Guàrdia Civil a cop de porra i de culata. Hi van haver ferits i dos detinguts, JESUS GARRI i JUAN SÁNCHEZ MORA, posats a disposició del jutge militar.

El 17, en ser coneguts els fets anteriors, la PIRELLI es declarava en exigint la llibertat dels detinguts seguit parada el dia 18. També van a la vaga immediatament SIEMENS, FERRETTI, TUPERIN, PLASMICA i d'altres.

Els treballadors del BAIX LLOBREGAT són un exemple de solidaritat de classe i de iniciativa una vegada més, reclamant solidaritat activa immediata de tots els treballadors de Catalunya per aturar la repressió.



VICTORIA A Sta. COLOMA

Els veïns de Les Oliveres, amb la seva vigorosa lluita (de la qual parlarem en el darrer número de TREBALL) han aconseguit pràcticament totes les seves reivindicacions: el barri serà urbanitzat a compte de l'empresa constructora i de l'Ajuntament, i el Ministeri de la Vivenda concedirà la qualificació de vivendes de Residencial Limitada.

Bravo per aquesta victòria!

Fem de cada victòria l'impuls de noves lluites



31.000 a PEGASO; 30.000 a HISPANO OLIVETTI. Altres empreses han obtingut també augments superiors a 30.000 ptes. (RIVIERE, a Cerdanyola-Zona Franca, CEL.LO, a St. Adrià, PERIMAN a Montornès,...). Han estat victòries obtingudes per la lluita pròpia (assemblees, baix rendiment, aturs, concentracions i assemblees al sindicat,...), però també per la lluita de VIGO, per la situació general de lluita a tot el país, per la situació d'OFENSIVA en què es troba avui la classe obrera, El govern, els capitalistes, temen un nou VIGO i el que això podria representar si es produeix a Barcelona i

el seu cinturó industrial, i per això és un moment favorable per imposar les reivindicacions obreres. A MAQUINISTA, els capitalistes (i el govern, doncs l'empresa es de l'INI) van cedir quan la lluita estava als seus inicis (recollida de signatures, assemblea de 200 al sindicat i de més de 1.000 a la fàbrica,...) perquè preveïen el que podia significar en una empresa amb una gran tradició de lluita, quan s'acabaven d'aconseguir les victòries de SIEMENS i OLIVETTI, quan les fàbriques dels voltants (CUMBRE, FABRA Y COATS,...) estaven en lluita.

Cal destacar el caràcter lineal dels augments obtinguts en quasi tots els convenis, pel que signifiquen de disminució de les diferències reals entre treballadors i pel que tenen de reforçament de la unitat obrera.

A les 5 empreses del metall citades s'han aconseguit les victòries sense cap acomiadament ni sanció. Això ha estat possible perquè s'ha mantingut fins al final la unitat dels treballadors, perquè s'ha fet de les assemblees, a la fàbrica i al sindicat, l'instrument de masses de tots els treballadors, on aquests han pres consciència de la seva força i on s'han pres les decisions de lluita. Un altre element a destacar es la utilització de les possibilitats legals, en una o altra forma, en totes aquestes lluites, fent, com a SIEMENS i OLIVETTI, que les comissions deliberadores assumís sin la defensa de les plataformes obreres, que portessin a discussió a les assemblees els diversos moments de la negociació, que fos en una assemblea obrera on es decidís la signatura del conveni; utilitzant, com a SIEMENS, H. OLIVETTI, MAQUINISTA,... les assemblees al sindicat com a instrument d'orientació de la lluita i de pressió directa dels treballadors en les negociacions del conveni. I tots aquests elements, que configuren en gran part el que és el mètode de masses en la lluita obrera, en la mesura que han anat acompanyats d'una real capacitat de negociació, sense col·locar la lluita en situacions límit sense altra sortida que el TOT o RES, són els que han fet possible les victòries aconseguïdes. Victòries que ho són tant pel que s'ha obtingut, ja important en si mateix, com per la manera com s'ha obtingut, amb lluita i amb consciència de que era la força de la classe obrera qui les imposava.

Les últimes setmanes s'han caracteritzat per les importants victòries econòmiques aconseguïdes pels treballadors en negociacions dels convenis col·lectius, i molt en concret a les grans empreses del metall: 33.700 ptes. a SEAT; 30.000 a MAQUINISTA; 32.000 a SIEMENS;

NOTICIARI OBRER

BARCELONA

MOTOR IBERICA. Assemblea de més de mil treballadors el dia 13, de 500 el dia 16 i concentració de les dones al Sindicat. La lluita és important pel pes que té aquesta fàbrica del Metall, perquè és el primer conveni negociat després de molts anys amb "pacte sindical" i per la utilització que es fa de les possibilitats legals.

FABRA Y COATS (Tèxtil). Aturs els dies 27, 28 i 29 de desembre i els 9 i 10 de gener.

També hi ha accions a MACOSA (boicot de les hores extra), CATEX, ACSA i altres. Perspectives de renovació dels convenis a curt termini a la CONSTRUCCIÓ (conveni provincial), METRO, LAVIS, RAM i altres.

VALLÈS

SAISONDEL. Aturs a partir del dia 15.

Hi ha una situació de lluita a les empreses AGUT, SANCHEZ MONTOLIU de Terrassa, així com a UTILLAJES BOY, MIGUEL ROS de Sabadell i a les obres de l'AUTÒNOMA de Bellaterra.

Solidaritat amb Camacho

Els càrrecs sindicals de MOTOR IBERICA i els de la comarca del BAIX LLOBREGAT, reunits en assemblea, han signat massivament un document per exigir la llibertat de CAMACHO i els seus companys. Circulen d'altres documents.





UNA ALTRA EXPLOSIÓ MORTAL DE GAS

La tragèdia pot repetir-se en qualsevol moment

IMPEDIM-HO!

L'onze de gener a les 7 i mitja del vespre una explosió tremenda de gas natural destruïa les cases nº 67 i 69 del carrer Consortes Sans-Bernet a la barriada barcelonina d'Horta, produïa danys considerables al nº 71 i causava la mort de MARIA CAMPANY MOLINS i ferides -algunes greus- a vuit persones.

Uns dies abans hi havia hagut una altra explosió al carrer Camp, sortosament sense víctimes. Les declaracions i les preteses mesures governamentals després de la catàstrofe de Ladrillers (Sants) apareixen així motivades per l'exclusiva preocupació de calmar la indignació popular, sense anar seguides de fets. La responsabilitat criminal dels governants franquistes es mostra amb tota la seva magnitud.

La resposta popular i ciutadana s'inicià des dels primers moments. La còlera dels habitants d'Horta i de tots els barcelonins va posar en tensió tota la ciutat contra els culpables. Els representants de 13 associacions de veïns,

entre elles les més representatives, es dirigeixen a l'opinió pública en un valent document amb data de 12 de gener. Erigit-se en portaveus de les justes inquietuds dels barcelonins davant les successives explosions catastròfiques provocades pel gas natural, "sense que les actuacions i les preteses mesures de seguretat anunciades repetidament per les autoritats i les companyies subministradores hagin tingut cap altre resultat que el merament propagandístic", denuncien enèrgicament que els interessos capitalistes prevalguin sobre la vida dels ciutadans i exigeixen "l'esclarament dels fets, la penalització de les responsabilitats i les indemnitzacions realment compensatòries dels perjudicis provocats". Exigeixen plena atenció als damnificats de les diverses explosions, amb vivenda al mateix barri, amb lloguer semblant al que pagaven, reposició del mobiliari perdut, etc. Alhora, exigeixen "el control democràtic a través de la presència activa i jurídicament reconeguda dels consumidors

a les negociacions i concessions de refinació, contractació i subministrament. L'administració estableixi amb les companyies subministradores de servei de manera immediata exigeixen: PRODUCCIÓ DE GAS NATURAL I SUPRESSIÓ DE GAS NATURAL SUBSTITUCIÓ D'AQUEST PER GAS-CIUTADÀ, EN LES CONDICIONS ACTUALS, OMBRES GARANTIES DE SEGURETAT.

Aquell mateix dia es van produir moltes reunions, assemblees i foros de diverses d'activitat ciutadana: carters, pancartes (una de 4 metres que deia "ELS VEÏNS DEL CARRER HORTA EXIGEIXEN SEGURETAT AMB EL GAS NATURAL"). A les fàbriques i llocs de treball, a la universitat, als mercats i carrers, tot arreu bull la protesta dels barcelonins.

El diumenge 14 l'enterrament de MARIA CAMPANY esdevé una important manifestació. Però la por de les autoritats es manifesta fent rodejar la tomba amb centenars de policies i de guàrdies civils.

El Governador Civil, els consellers familiars i sindicals, pressionats per la justa còlera del poble, es dirigiren al Govern perquè "estudiï", "agui mesures", etc. El Consell de Ministres, havent reconegut que "les mesures adoptades no han pogut evitar la repetició de fets tan tristos" encomanà als principals responsables, el ministre d'Indústria, que estudiï la solució. Aquest, finalment, ha decidit de suspendre el subministre de gas natural per a usos domèstics. ¿Què faran ara els usuaris?

Enfront de tanta incúria, de tant cinisme i corrupció dels monopolis del seu poder dictatorial, s'alça, cada dia amb més amplitud i organització, el moviment democràtic ciutadà, el naixent de les masses populars.

Cal respondre a la crida de les Associacions de Veïns, coordinant com han fet els habitants de Sants i els esforços de totes les entitats ciutadanes, les quals, amb el suport dels Col·legis Professionals, de les parròquies, del Bisbat, dels intel·lectuals i artistes, poden imposar les exigències expressades en l'esmentat document, que han d'esdevenir bandera de combat de tots els barcelonins, en defensa de la seva vida i seguretat.

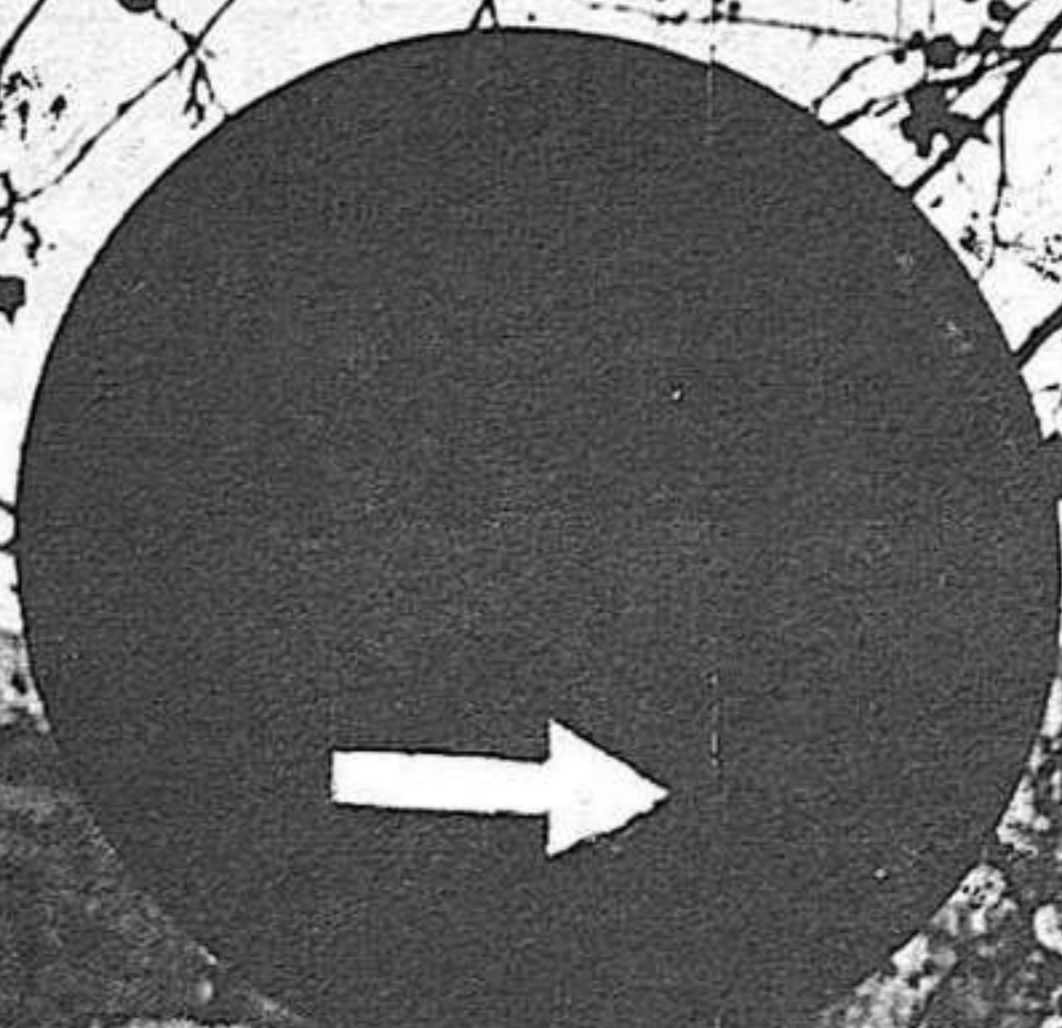
Àfrica màrtir



Amb dolor ens assabentem de la mort d'AMILCAR CABRAL, dirigent del PAIGC, assassinat per mans mercenàries a sou del colonialisme portuguès. CABRAL havia anunciat fa dos mesos la constitució d'un Govern Provisional i la declaració d'independència de GUINEA-BISSAU, on els nacionalistes dominen gairebé totes les zones rurals.

El colonialisme, després d'haver saquejat Àfrica, fa tot el possible per mantenir-la sota la seva urpa. Com de costum, no recula davant el crim. LUMUMBA, BEN BARKA, CABRAL: els millors cervells, els homes que l'Àfrica necessita per esdevenir una societat moderna i lliure, són sacrificats a l'altar del lucre i del poder de l'imperialisme estranger.

ODI ETERN A L'IMPERIALISME CRIMINAL!



RESERVADO
SRES. ABOGADOS
DE 9 A 14 HORAS
DIAS LABORABLES

EL FRAN- QUIISME CONTRA ELS ADVO- CATS

El veto del Ministeri de Justícia a les candidatures de Tierno Galvan, Gil Robles, Pascual Meneu i Pablo Castellanos en les eleccions per cobrir les vacants de la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Madrid és un fet polític de primera magnitud.



Pràcticament ningú no augurava el fracàs de les candidatures d'oposició, a les quals pertanyien els quatre candidats més famosos. Per què doncs, el règim ha comès un gest tan groller i arbitrari, del qual no podia esperar una repulsa generalitzada? Només hi ha una explicació: la seva mentalitat de "bunker". En sentir-se amenaçat de tots cantons, no sap reaccionar d'altre manera que no sigui donant cops d' Estat a tort i a dret, en un intent desesperat d'intimidat l'oposició i de restaurar l'ordre i disciplina als seus propis rangs.

Aquest cop repressiu no és un cop com els altres perquè afecta un grup professional de destacada significació política. Els advocats sempre han proporcionat un nombre important de dirigents polítics. En el cas de les esmentades eleccions, les candidatures no "oficials" oferien un ventall de forces que podien eventualment ser base i suport d'una maniobra "centrista". El veto del ministre és, doncs, un cop no sols contra la democràcia, sinó contra tota vel·leïtat d'agrupament de forces polítiques que puguin representar en perill el monopoli compartit del poder per part dels ultres. Com a resultat, representa un altre cop a les il·lusions evolucionistes i justifica plenament els esforços que fem els comunistes a tot Espanya per unir totes les forces del país interessades en acabar amb el règim ultra.

Però aquesta mesura dictatorial no ha fet sinó estrènyer els rengs de tots els advocats. El legalisme propi de la professió, el seu esperit de corporació i les aspiracions democràtiques han convergit en un sol corrent de repulsa de tota l'advocacia, que ha deixat el règim més aïllat i desprestigiats encara. El Ministeri ha aconseguit una cosa que no s'havia vist feia molts anys: la unitat de l'advocacia.

Les quatre candidatures van presentar llur renúncia; la Junta de Govern de Madrid va manifestar la seva desaprovació, i l'assemblea general va qualificar el veto d'"abús o desviació de poder". Després de la rèplica dels advocats de Madrid, es va produir la reacció en cadena dels col·legis d'advocats de tot Espanya. A Barcelona, les dues candidatures que es presentaven a eleccions van lamentar públicament el veto, i la Junta General celebrada el 12 de gener va manifestar la total repulsa al veto de candidats i va proposar que la pròxima Assemblea de Degans proposi d'abolir el "dret de veto".



La mesura del Ministeri forma part, d'altra banda, de la política general del règim envers els Col·legis professionals, que ja s'havia posat de manifest amb la suspensió de les eleccions al Col·legi de Doctors i Llicenciats de Catalunya i Balears i amb l'obertura d'expedients

contra la Junta electiva del Col·legi d'Aparelladors.

El dret de veto, previst per les lleis des de 1950, no ha estat aplicat fins ara, quan s'ha manifestat un desplaçament d'àmplies capes mitjanes cap a posicions democràtiques. En aquest sentit, val la pena recordar l'actitud de l'advocacia espanyola al Congrés de León, de juny de 1970, amb les seves peticions d'amnistia, de supressió de les jurisdiccions especials -entre elles la d'Ordre Públic-, abolició de la pena de mort, democratització de les estructures col·legials i garanties de l'administrat. Des d'aquell Congrés els Col·legis d'Advocats s'han pronunciat insistentment per l'aplicació immediata dels acords esmentats. El veto representa, doncs, un atac a aquelles aspiracions, un atac al procés de democratització del país, i reclama una denúncia i una oposició per part de totes les persones i de totes les forces que aspirin a un règim de llibertats.

Les relacions diplomàtiques d'Espanya i Alemanya Democràtica

La premsa d'Espanya ha publicat aquests dies passats la notícia de l'establiment de relacions diplomàtiques plenes, és a dir, a nivell d'ambaixadors, entre el govern franquista i el govern de la República Democràtica d'Alemanya. Les agències internacionals de premsa informen, també, que han signat acords bilaterals sobre tràfic aeri i marítim, de comerç i de pagaments.

Aquest acord es produeix dintre d'un context de distensió a Europa el qual es caracteritza per la consolidació de les tendències a la pau i el reconeixement de l'Alemanya socialista per una sèrie de governs capitalistes com a conseqüència de la recent signatura del Tractat Fonamental Interalemany. Durant molts anys els comunistes espanyols hem estat fermes lluitadors perquè fossin reconeguts els drets i reivindicacions de la R.D.A., i avui saludem el seu reconeixement internacional com una victòria de les forces del socialisme i de la pau.

Justament, aquesta actitud de veritable internacionalistes ens situa en les millors condicions per a manifestar el nostre total desacord amb la decisió del govern democràtic alemany d'establir les relacions que comentem, per significar el reconeixement polític d'una dictadura militar-feixista implantada per una guerra civil i amb el suport de les baionetes hitlerianes i que avui, per la lluita heroica dels pobles d'Espanya, està cada dia més en davallada.

Aquest reconeixement no afavoreix en res el poble alemany ni contribueix a afermar el prestigi del seu govern. Si, però, fa el joc de la política internacional del règim franquista.

Les comarques



abandonades



Aquests dies es parla molt del greu problema que es crea al Pallars amb el tancament de la fàbrica de ciment de Xerallo.

Aquesta fàbrica fou muntada per l'ENHER, empresa de l'INI, el 1948, per tal de cobrir les necessitats de les seves obres hidroelèctriques en aquella zona. Ara l'ENHER ha venut la fàbrica i els compradors, el "Grupo de Cementeros de Cataluña", la tancarà, si l'oposició que ja s'està aixecant no ho impideix.

La fàbrica no dona pèrdues, té una producció de 200.000 tones l'any i capacitat per produir més. ¿Per què, doncs, tancar-la? Ens trobem davant d'una típica operació monopolística pel domini del mercat, amb la complicitat del govern.

Els 250 treballadors de la fàbrica seran jubilats anticipadament una part i la resta desplaçats a altres indrets, a diverses explotacions de l'ENHER o d'empreses on aquesta té interessos, a treballar en oficis diferents. El tancament

de la fàbrica repercutirà fortament al comerç i els serveis d'aquelles comarques i originarà segurament la supressió del ferrocarril Lleida-Pobla de Segur, dels més grans ingressos del qual provenen del transport del ciment. Tampoc en el govern franquista té cap mena d'interès polític. Les comunicacions del Pallars són deficitàries, rebran un seriós cop.

Les comarques del Pallars són prou menys poblades de Catalunya i la població minva d'any en any. En la dècada dels 60 la disminució de població va ser del 10'41% al Pallars Sobirà i del 17'56% al Pallars Jussà. En la dècada dels 70, la reducció fou del 25'1% i del 17'56% respectivament.

El Pallars proporciona el 70% de l'energia elèctrica que consumeix Catalunya i rep ben poca cosa a canvi. Res no es fa per la seva promoció; ben al contrari, com veiem. I el problema del Pallars és únic. Són moltes les comarques afectades per la política del franquisme dirigida només al benefici màxim dels uns quants a costa de la ruïna dels altres i de la misèria de molts.